

DEEL 7 BUITENSPORTICONEN

In de serie Buitensporticonen gaan we op bezoek bij fabrieken. Maar deze keer niet. Nu reizen we af naar de plaats waar een legendarische rugzak werd ontworpen. De plek: Kendal in het Lake District, Groot-Brittannië. De rugzak: de Lowe Alpine Cerro Torre.

LOWE ALPINE CERRO TORRE

*Tekst: Gijs Loning
Fotografie: Allart Blaauboer*

Kendal is de plek waar tegenwoordig alle rugzakken van Lowe Alpine worden ontworpen. Juist, tegenwoordig, want dat was niet altijd zo. De rugzak waar het hier om gaat – de Cerro Torre – komt oorspronkelijk uit Tullamore in Ierland. We schrijven het jaar 1982 toen Jim Leonard de Cerro Torre tekende.

Vanwege de hoge kosten werd de fabriek in Ierland acht jaar geleden gesloten en de productie naar Vietnam verplaatst. Daarna wisselde het bedrijf herhaaldelijk van eigenaar. De laatste wisseling was in 2002, toen Lowe Alpine gekocht werd door de Italiaanse familie Zanata. Deze familie grossiert in buitensportmerken, want ook Technica en Lowa zijn in hun handen. Ontworpen wordt er hoofdzakelijk met de hand: gewoon met papier, pen, potlood en een grote collectie stiften (0). Natuurlijk staan er computers en wordt het ontwerpprogramma CAD/CAM gebruikt. Maar slechts mondjesmaat en meestal pas als het ontwerp met pen en papier klaar is.

Leidraad zijn de nieuwe trends in kleuren voor het volgend jaar. Voor wie het niet weet: in 2006 worden de eerste ontwerpen voor de collectie van 2008 al getekend. De wanden van het

den, en bakken met clipjes, drukkers en trekklipjes voor ritsen (2).

Is het ontwerp eenmaal klaar, dan kan het er op papier nog zo mooi uitzien, het blijft een tweedimensionaal ding. Bij Lowe Alpine hebben ze één man die een plat ontwerp vertaalt naar een driedimensionale rugzak: de Roemeen Sorin Dicu (3). Ook hier geen computers. Sorin doet alles uit de hand en op het blote oog. De hersens van deze tovenaars moeten wel heel knap in elkaar zitten.

ontstaan een hele ontwikkeling door. In 1985 kwam de Cerro Torre II uit met het Paralux-draagsysteem en later volgden het Torso Trac- en het Wedge Adjust-systeem. De huidige rugzak is voorzien van het APS7-systeem terwijl volgend jaar het TFX7-systeem volgt. Vooral bij de ontwikkeling van draagsystemen doet zich iets merkwaardigs voor. Het kan zijn dat een draagsysteem er prachtig uitziet en ook lekker aanvoelt, zodat het in de winkel

De hersens van deze tovenaars moeten wel heel knap in elkaar zitten

Wonderbaarlijk hoe hij met de tekening, een stuk karton en een dikke stift de tweedimensionale lijnen omzet naar een driedimensionaal vlak. Daarna knipt hij het vertaalde onderdeel uit, legt het op de stof en knipt vervolgens de vorm uit (4). Doe dit met de verschillende onderdelen en een nieuwe rugzak kan in elkaar worden gezet (5). Met dit eerste exemplaar wordt meteen gekeken of de rugzak voldoet aan de volumemaat, door heel veel plastic balletjes in de rugzak te stoppen (6). Aan de hand van de hoeveelheid balletjes weet je hoeveel inhoud de rugzak heeft. Sorin maakt zelden een tweede exemplaar, om maar

goed verkoopt. Maar dat als je er lang mee loopt, blijkt dat het niet zo comfortabel is terwijl het systeem dat bij de eerste 'pas' niet zo lekker zat, bij lange tochten wel voldoet. Daar moet een ontwerper rekening mee houden. En wat dacht je van een mooi trekklipje aan een rits in de vorm van een nutje¹; speciaal vanwege de Amerikaanse claim-cultuur moet daar de tekst *Not for climbing* op. Als het ontwerp helemaal goed is, heb je een stapel kartonnen patronen die samen een rugzak vormen. Die patronen worden met een Gerber-machine gescand en gedigitaliseerd (9). Met de Gerber-machine kunnen alle patronen naast elkaar worden gelegd – dat heet in vaktaal nestelen – om de stof optimaal te benutten (10). Optimaal betekent met zo min mogelijk snijverlies. Zo kun je de kostprijs tot op 95% berekenen. Als alles klopt worden de digitale patronen naar de fabriek in Vietnam gezonden en kan de eerste serie voorproductie worden gemaakt. Een testteam in Engeland test die serie uitgebreid. Als daar geen rare zaken meer naar boven komen, kan er echt worden geproduceerd en hebben wij consumenten de zware taak om uit alle rugzakken van alle producenten de juiste te kiezen (11). En de naam Cerro Torre? Eén van de mooiste en moeilijkste bergen ter wereld, in Argentijns Patagonië. <

Als het ontwerp helemaal goed is, heb je een stapel kartonnen patronen die samen een rugzak vormen

ontwerpkantoor hangen vol borden met knipsels uit tijdschriften. En natuurlijk wordt er bij het ontwerp gekeken naar de kleuren van de kleding die Lowe Alpine maakt. Én naar de concurrenten: aan een groot rek hangen alle belangrijke rugzakken van andere fabrikanten. Verder zie je overal nieuwe stoffes in alle mogelijke kleuren, structuren en materialen (1), er hangen borden vol verschillende gespen, foammaterialen voor het rugpand en de schouderban-

aan te geven hoe goed zijn gevoel voor vorm en maat is. Het aantal mensen op deze aardbol dat dit kunstje kan is op de vingers van twee handen te tellen. Met het preproductie-exemplaar wordt gekeken of de rugzak helemaal goed op het lichaam past. Daar gebruiken ze een paspop voor (7), en een geraamte (8) om te beoordelen of een rugzak – bijvoorbeeld een zak met veel verstelmogelijkheden – op de juiste wervels terecht komt. De Cerro Torre maakte sinds zijn

1) Aluminium klemblokje dat klimmers als mobiel zekeringsmiddel gebruiken (na gebruik neemt de naklimmer het weer mee).

